

XVI. Benedek pápa a hivatások 46. világnapja alkalmából, amelyet idén május 3-án ünneplünk, üzenetet intézett a pap testvérekhez és a hívekhez. A Szentatya levelét az alábbiakban adjuk közre.

**Főtisztelendő Püspök és Pap Testvérek,
Kedves Testvéreim!**

A papi és szerzetesi hivatások következő világnapja alkalmából, amelyet 2009. május 3-án, húsvét 4. vasárnapján ünnepelek, arra hívom Isten egész népét, hogy „a bizalom Isten kezdeményezésében és az ember válasza” témáról elmélkedjünk. Az Egyházban folytonosan felidéződik, ahogy Jézus a tanítványokat buzdította: „Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratásba.” (Mt 9,38). Kérjétek! Az Úr sürgető felhívása kiemeli, hogy szakadatlanul és bizalommal telve kell imádkoznunk hivatásokért. A keresztény közösség ugyanis csak akkor tud tényleg „jobban hinni és remélni az isteni kezdeményezésben” (*Sacramentum caritatis* kezd. apostoli buzdítás, 26.), ha az imádságból él.

A papi és szerzetesi hivatás különleges isteni ajándék, amely szerves része Isten minden emberről és az egész emberiségről alkotott hatalmas üdvözítő szeretettervének. Pál apostol, akire különösen is gondolunk a mostani Szent Pál-évben, születésének 2000. évfordulóján, az efezusiakhoz írva megállapítja: „Isten, Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki Krisztusban minden lelki áldással megáldott minket, fönn az égben, őbenne választott ki bennünket a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte a szeretetben” (vö. Ef 1,3-4). Az életszentségre való egyetemes meghívásban kitűnik Isten sajátos kezdeményezése, amellyel néhányakat kiválaszt, hogy szorosabban kövessék Fiát, Jézus Krisztust, és az ő papjai és kitüntetett tanúi legyenek. Az isteni Mester személyesen hívta meg az apostolokat, „hogy vele legyenek, s hogy elküldje őket hirdetni az ígét, és hatalmat adott nekik, hogy kiűzhessék az ördögöket” (Mk 3,14-15). Később új tanítványok, a missziós szolgálatban hű munkatársak csatlakoztak hozzájuk. Így az évszázadok során, az Úr hívására válaszolva és a Szentlélek művének engedelmesen papok és Istennek szentelt személyek megszámlálhatatlan serege állt az Egyházban egészen az evangélium szolgálatába.

Adjunk hálát az Úrnak, aki ma is hív munkásokat szőlőjébe. S bár igaz, hogy a föld egyes részein aggasztóan kevés a pap, illetve nehézségek és akadályok kísérik az Egyház útját, megerősít minket az a rendíthetetlen bizonyosság, hogy ő, az Úr az, aki szilárdan vezeti Egyházát az idők ösvényein Isten országának végső beteljesüléséig. Irgalmas szeretetének kifürkészhetetlen tervei szerint szabadon választ és hív mindenféle kultúrájú és életkorú embereket, hogy kövessék őt. Első számú kötelességünk tehát az, hogy a szüntelen imádság által élő maradjon az isteni kezdeményezést kérő lelkiület a családokban, a plébániákon, a mozgalmakban, az apostolkodásra elkötelezett egyesületekben, a szerzetesi közösségekben és az egyházmegye életének minden területén. Imádkoznunk kell azért, hogy az egész keresztény nép növekedjen az Istenbe vetett bizalomban. Azzal a meggyőződéssel, hogy az „aratás ura” nem szűnik meg egyesektől kérni, hogy szabadon kötelezzék el magukat a vele való szorosabb együttműködésre az üdvösség művében. Azoknak pedig, akiket Isten hív, figyelmesen kell hallgatniuk, és bölcsen megérteniük az isteni tervet, nagylelkűen és készségesen elfogadni azt, komolyan el kell mélyíteniük a papi és szerzetesi hivatás sajátosságait, hogy felelősségteljesen és meggyőződéssel tudjanak megfelelni. A Katolikus Egyház Katekizmusa helyénvalóan emlékeztet, hogy Isten szabad kezdeményezése az ember szabad választását várja. Pozitív választ, amely mindig feltételezi Isten rólunk alkotott tervének elfogadását; olyan választ, mely befogadja az Úr szeretetből fakadó kezdeményezését, és a meghívott számára kötelező erkölcsi követelménnyé válik, hálás tiszteletet fejez ki Isten iránt és teljes együttműködést azzal a tervvel, melyet ő a történelemben valósít meg (vö. 2062.).

Az eucharisztikus misztériumot szemlélve, amely tökéletesen kifejezi az Atya szabadon adott ajándékát egyszülött Fiának személyében az emberek üdvösségére és Krisztus teljes és engedelmes készségét, hogy egészen kiigya Isten akarátának „kelyhét” (vö. Mt 26,39), jobban megértjük, hogy az „Isten kezdeményezésébe vetett bizalom” hogyan formálja és ad értéket az „ember válaszában”. Az Eucharisztiaiban, abban a tökéletes ajándékban, amely megvalósítja a világ megváltásának a szeretettervét, Jézus szabadon feláldozza önmagát az emberiség üdvösségéért. „Az Egyház az Eucharisztiaát nem

úgy kapta Urától, Krisztustól, mint egyet a többi ajándék között, még ha a legértékesebbet is, hanem >>az<< ajándékot, mert Krisztus önmagát, saját személyét a maga szent emberségében, és egész üdvözítő művét adja benne" – írta szeretett elődöm, II. János Pál pápa (*Ecclesia de Eucharistia* kezd. enciklika, 11.).

A papok hivatottak arra, hogy a századokon át, az Úr dicsőséges eljövételéig folytonosan megjelenítsék ezt az üdvözítő misztériumot. Éppen az eucharisztikus Krisztusban szemlélhetik a „hivatásbeli párbeszéd” kiváló példáját az Atya szabad kezdeményezése és Krisztus bizalommal teli válasza között. Az Eucharisztia ünneplésekor maga Krisztus cselekszik azokban, akiket ő papjainak választ. Segíti őket, hogy válaszuk növekedjen bizalomban és hálában, mely széttöri minden félelmet, akkor is, amikor jobban megtapasztaljuk saját gyengeségünket (vö. Róm 8,26-30), vagy amikor megtapasztaljuk a meg nem értés és az üldözés kegyetlenségét (vö. Róm 8,35-39).

Annak tudata, hogy Krisztus szeretete megváltott minket – amelyet minden szentmise táplál a hívőkben és különösen a papokban –, nem lehet, hogy ne ébressze föl bennük a bizalommal teli ráhagyatkozást Krisztusra, aki életét adta értünk. Az Úrban való hit és ajándékának elfogadása oda vezet minket, hogy hálátelt lélekkel rábizzuk magunkat és követjük az Ő üdvözítő tervét. Ha ez megvalósul, a „meghívott” szívesen elhagy mindent, és belép az isteni Mester iskolájába. Ekkor termékeny párbeszéd kezdődik Isten és az ember között, titokzatos találkozás a meghívó Úr szeretete és a szeretetben válaszoló ember szabadsága között, akinek Jézus szavai visszhangzanak lelkében: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjetek, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt” (Jn 15,16).

A szeretetnek ezen összefonódása az isteni kezdeményezés és az ember válasza között csodálatos módon jelen van az Istennek szentelt hivatásban is. A II. Vatikáni Zsinat emlékeztet: „Az Istennek szentelt tisztaság, szegénység és engedelmesség evangéliumi tanácsai – melyeket az Úr szava és példája alapozott meg, s az apostolok, az egyházatyák, az egyháztanítók és a pásztorok állandóan ajánlják – isteni ajándékok, melyeket az Egyház Urától

kapott, és az Ő kegyelmével mindig megtartja ezt az ajándékot" (*Lumen gentium* kezd. konst., 43.). Ismét Jézus a kiváló példa, ahogyan bizalommal telve tökéletesen beleegyezik az Atya akaratába. Minden Istennek szentelt személynek Őrá kell tekintenie. A kereszténység első századaitól kezdve, sok férfit és nőt megragadott, akik aztán elhagyták családjukat, tulajdonukat, anyagi gazdagságukat és mindazt, ami emberileg kívánatos, azért, hogy nagylelkűen kövessék Krisztust, és megalkuvás nélkül éljék evangéliumát, mely a radikális életszentség iskolájává vált számukra. Ma is sokan járják az evangéliumi tökéletesség igényes útját, és az evangéliumi tanácsok fogadalmával valósítják meg hivatásukat. Ezeknek a testvéreinknek a tanúságtétele a szemlélődő élet kolostoraiban vagy az apostoli élet kongregációiban és intézményeiben emlékezteti Isten népét „Isten Országának arra a misztériumára, mely már jelen van és hat a történelemben, de mennyei beteljesedését még várja" (*Vita consecrata* kezd. szinódus utáni apostoli buzdítás, 1.).

Ki tarthatja magát méltónak arra, hogy papi szolgálatot vállaljon? Ki tud Istennek szentelt életet élni, csak a saját, emberi erejére számítva? Fontos még egyszer megerősíteni, hogy amikor tudatában vagyunk, hogy Isten a kezdeményező, és ő viszi véghez üdvözítő tervét, akkor az ember válasza Isten hívására soha nem ölti magára a lusta szolga félenken számítgató magatartását, aki félelemből elássa a rábízott talentumokat (vö. Mt 25,14-30), hanem készséges engedelmességét fejezi ki az Úr hívására, ahogy Péter tette, amikor nem hezitált, és újra kivetette hálóját annak ellenére, hogy egész éjjel nem fogott ki semmit, de bízott az ő szavában (vö. Lk 5,5). Anélkül, hogy lemondanánk személyes felelősségünkről, az ember szabad válasza Istennek így „közös felelősséggé" válik, felelősséggé Krisztusban és Krisztussal a Szentlélek erejében, közösséggé azzal, aki képessé tesz minket arra, hogy bő termést hozzunk (vö. Jn 15,5).

Az Isten kezdeményezésében egészen megbízó emblematikus emberi válasz a Názáreti Szűz teljes és nagylelkű „Amen"-je, amelyet alázatos és határozott egyetértéssel mondott ki a Magasságbelinek a mennyei hírnöktől megismert tervére (vö. Lk 1,38). Az ő készséges „igen"-je tette lehetségessé számára, hogy Isten anyjává, Üdvözítőnk anyjává váljon. Mária akkor mondta ki először a „fiat"-ot (legyent), és később sokszor újra ki kellett mondania,

egészen Jézus keresztre feszítésének pillanatáig, amikor a „keresztnél állt” - János evangélista feljegyzése szerint -, és egyesült ártatlan Fia kegyetlen fájdalmával. És éppen a kereszten függő, haldokló Jézus adta őt nekünk, hogy anyánk legyen, minket pedig mint gyermekeit bízott rá (vö. Jn 19,26-27), és ő különösen a papok és az Istennek szentelt személyek édesanyja. Őrá szeretném bízni mindazokat, akik érzik, hogy Isten a papi szolgálat útjára vagy Istennek szentelt életre hívja őket.

Kedves barátaim, ne bátortalanodjatok el a nehézségekkel és kétségekkel szemben. Bízhatok Istenben, kövessétek hűségesen Jézust, és tanúi lesztek annak az örömnak, ami a vele való bensőséges egységből fakad. Szűz Máriához hasonlóan - akit minden nemzedék boldognak hirdet, mert hitt (vö. Lk 1,48) - minden lelki erőtökkel azon legyetek, hogy megvalósítsátok a mennyei Atya üdvözítő tervét, gondosan őrizve szívetekben a készséget a rácsodálkozásra és annak imáadására, akinek hatalmában áll „nagy dolgokat” tenni, mert Szent az ő neve (vö. ua. 1,49).

Vatikán, 2009. január 20.

XVI. Benedek pápa